

Angel.

V PARKU mesta sedi na klopici ob poti star do-
služen vojak. Trudno mu počiva vela roka na ukriv-
ljeni starinski palici. Oči mu zro mrko, prazno pred
se; nobenega žarka sreče ni več v njegovem pogledu,
saj tudi v njegovem srcu ni več vere v ljudi. Življenje
ga je ubilo; skrbi, muke in prevare so ga izmzgale
in v duši mu je že davno ugasnila zadnja iskra veselega
upanja. Ko sedi tako pogreznjen sam vase, zmaje zdaj
pa zdaj osivelo glavo in preko ustnic mu pride grenka
tožba: »Ne, dobrih ljudi ni več, ni jih več!«

Kar pride mimo elegantno oblečena gospa, vodeč
ob roki ljubko dekletce. Tedaj zagleda otrok trudnega
starčka na klopi.

»Mamica, kaj pa dela mož?«

»Počiva, dete moje.«

»Pa zakaj počiva?«

»I, ker je truden.«

»Kako to, da je truden?«

»Ker je že star, saj vidiš.«

»Kaj je to stari očka?«

»Najbrž da je.«

»A mamica, zakaj pa ima tisti cekin obešen na
suknji?«

»To ni cekin, to je svetinja, ki jo je dobil v vojni,
ker je bil hraber.«

»Obleko ima pa tako staro in grdo.«

»Si že ne more kupiti nove.«

»Zakaj ne?«

»Ker je revež.«

»Mamica, saj je danes moj rojstni dan?«

»Pa srček moj, saj vendar veš, da je.«

»Kaj sem pa dobila za rojstni dan, mamica?«

»Glej jo, porednico, kako se delaš nevedno! Kaj
si že pozabila na sladčice in bonbončke? In torbico,
ki jo imaš v roki, in 50 dinarjev v nji — kaj ne veš,
da si vse to danes dobila?«

»Mamica, ali je ta denar ves moj?«

»Da, čisto tvoj!«

»Potem pa lahko naredim ž njim, kar hočem.«

»Kar hočeš, dete moje.«

Tedaj se deklica izvije iz materine roke, steče k staremu možu na klopi; odpre torbico, vzame iz nje bankovce in jih pomoli začudenemu starčku, rekoč samo: »Na!«

Revežu se odpro na široko trudne oči, čuden blesk zasije v njih, potem pa stegne tresočo se desnico in deklica mu položi v odprto dlan svoj dar. Ganjen išče starček besed, pa mu privre iz srca iskreno in hvaležno: »Bog ti povrni tisočkrat, ti mali angel!«

A že je odhitela deklica k materi in nedolžno otroško vprašala: »Mamica, kaj sem res angel?«

»Da, dete moje, angelček si.«

»Zakaj pa nimam peruti, če sem res?«

»Zato, ker so tudi angeli brez peruti.« — In srečna mati stisne svoje dete k sebi, zahvaljujoč Boga za takega otroka.

Tam na klopi pa sedi stari vojak, solza za solzo mu drsi v sivo brado. V srcu pa mu je toplo in mehko, kot mu že dolgo ni bilo več, saj se mu je v njem vžgala nova iskra — zaupanja in vere v ljudi.

Radivoj Rehar: Bitka v travi.

*Tam v visoki travi
se je bila davi
bitka grozovita,
da je plan oblita
bila od krvi.*

*Stali so zeleni
s sabljami na eni,
črnci okovani
pa na drugi strani,
da je bilo boj!*

*Góri do oblakov
kriki so vojščakov
segali ponosni,
ko po travi rosni
ljut se bil je boj.*

*Pa prišle so kure,
račice in pure
in obe armadi
sta — ko po navadi —
se spustili v beg.*

*V svoje luknje murni
so zbežali urni,
z dolgimi koraki
hudi kobilčaki —
čez ravan in breg...*

*To so se smejale
naše kure zale,
račice in pure
še tri dolge ure —
hrabri vojski tej!*